

Sygn. akt I C 395/19/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor Sądowy Paulina Matysiak

Protokolant: prot. sąd. A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2020 roku sprawy

z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **Miastu P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.697,08 zł (czternaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:
 - a. od kwoty 12.778,96 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
 - b. od kwoty 1.273,08 zł od dnia 25.10.2016 r. do dnia zapłaty,
 - c. od kwoty 645,04 zł od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.188,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego Miasta P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. kwotę 771,26 zł (siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa;
5. nakazuje ściągnąć od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. kwotę 105,17 zł (sto pięć złotych siedemnaście groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Asesor sądowy Paulina Matysiak

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym pozwem z dnia 21 kwietnia 2017 r. (data wniesienia do tut. Sądu – nadania w placówce operatora publicznego) wniósł o zasądzenie od pozwanego Miasta P. kwoty 16.642,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 15.000,96 zł od dnia 11 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.641,80 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z niewywiązaniem się pozwanego z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobom uprawnionym do niego na podstawie wyroku eksmisyjnego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że od dnia 12 sierpnia 2014 roku jest wyłącznym właścicielem nieruchomości przy ul. (...) w P., w której znajduje się lokal mieszkalny nr (...). Lokal ten zajmuje bez tytułu prawnego E. U., wobec której prawomocnym wyrokiem orzeczono eksmisję wstrzymując ją do czasu złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przez pozwanego. Powód podał, że pozwany takiej oferty nie złożył. Powód objął żądaniem pozwu okres od dnia 1 listopada 2013 r. do października 2016 r., wskazując, że jego szkoda z tytułu niedostarczenia ww. osobie przez pozwanego lokalu socjalnego obejmuje należności z tytułu czynszu najmu za następujące okresy wraz z odsetkami skapitalizowanymi na dzień 10 października 2016 roku:

1. za listopad 2013 – 293,28 zł (skapitalizowane odsetki 83,36 zł)
2. za grudzień 2013 – 293,28 zł (skapitalizowane odsetki 80,23 zł)
3. za okres od styczeń – lipiec 2014 – 2.257,85 zł (czynsz miesięczny 322,55 zł) (skapitalizowane odsetki za ten okres 520,59 zł)
4. za okres 1-11 sierpień 2014 – 129,80 zł,
5. za okres 12-31 sierpień 2014 – 244,58 zł (skapitalizowane odsetki 70,75 zł)
6. za okres wrzesień 2014 – lipiec 2016 r. – 9.689,97 zł (czynsz miesięczny 421,30 zł) (skapitalizowane odsetki za ten okres to 871,67 zł)
7. Za okres sierpień – październik 2016 r. – 2.092,50 zł (czynsz miesięczny 697,50 zł) (skapitalizowane odsetki za ten okres to 15,78 zł)

W dniu 12 czerwca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Argumentując swoje stanowisko pozwany podał że to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Zaznaczył, że kwestionuje legitymację czynną powoda oraz fakt, aby osoba uprawniona do otrzymania lokalu socjalnego zamieszkiwała w lokalu powoda w okresie objętym pozwem. Nadto pozwany przyznał okoliczność, iż gdyby wynajęcie przez powoda lokalu na wolnym rynku było możliwe, powód mógłby uzyskać wskazaną przez siebie stawkę czynszu najmu, za wyjątkiem stawki ustalonej za miesiące od sierpnia 2016 roku do października 2016 r. w wysokości 25 zł/m², którą pozwany zakwestionował jako zawyżoną. Pozwany zakwestionował nadto fakt zamiaru wynajęcia przez powoda mieszkania na wolnym rynku. Pozwany podniósł ponadto zarzut przedawnienia ora zakwestionował w całości żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2019 roku powód podtrzymał swoje stanowisko w całości.

Na rozprawie w dniu 6 maja 2019 r. pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że kwestionuje stawkę czynszu w wysokości 25 zł/m².

Pismem z dnia 7 maja 2019 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, że powód domaga się odszkodowania obejmującego utracone korzyści obejmujące stawkę odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu.

Sąd ustalił co następuje:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jest właścicielem nieruchomości położonej w P. przy ul. (...). Na nieruchomości tej jest posadowiony budynek, w którym znajduje się m.in. lokal mieszkalny nr (...).

Wszystkie lokale w budynku są przeznaczone na wynajem. Powód był właścicielem nieruchomości również w okresie objętym pozwem. Budynek, w którym znajduje się przedmiotowy lokal to kamienica, lokal znajduje się w oficynie budynku na I piętrze. Lokal ma powierzchnię 27,90 m², ogrzewany jest za pomocą pieca węglowego.

Dowód : odpis zupełny księgi wieczystej (...) (k. 44-59), zeznania świadka P. Ł. (k. 102-104), opinia biegłego sądowego w dziedzinie gospodarki mieszkaniowej i nieruchomości (k. 116-149)

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt III C 1258/06/7 z powództwa J. S. – zarządcy sądowego przeciwko E. U. o eksmisję (w związku ze zwłoką z zapłatą czynszu za używanie lokalu) Sąd Rejonowy w Poznaniu, nakazał pozwanej, aby opróżniła, opuściła i wydała powodowi lokal mieszkalny nr (...) położony w P. przy ul. (...) (pkt 1.), przyznał pozwanej prawo do lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (pkt 2. i 3.).

Dowód : wyrok z dnia 30 marca 2011 r. sygn. akt I C 1525/10 (k. 17), zeznania świadka M. L. (k. 101-102).

W dniu 6 grudnia 2011 roku J. S. i Miasto P. zawarli przed Sądem Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. ugodę sądową, na podstawie której Miasto P. miało zapłacić J. S. z tytułu odszkodowania za nieprzyznanie lokalu socjalnemu byłemu lokatorowi mieszkania numer (...) położonego przy ul. (...) w P. za okres od czerwca 2010 roku do końca listopada 2011 roku łączną kwotę 6.099,21 zł, płatną w terminie jednego miesiąca od dnia zawarcia ugody wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności.

Dowód : protokół rozprawy z dnia 6 grudnia 2011 r. (k. 11)

Pismem z dnia 11 grudnia 2015 r., doręczonym pozwanemu w dniu 15 grudnia 2015 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty tytułem odszkodowania za okres od 1 września 2013 r. do 1 grudnia 2015 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego kwoty 11.047,95 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Do wezwania powód załączył szczegółowe wyliczenie należności.

Dowód : pismo z dnia 11 grudnia 2015 r. wraz z załącznikiem (k. 12-13).

Pismem z dnia 1 lipca 2016 r., doręczonym pozwanemu w dniu 5 lipca 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty tytułem odszkodowania za okres od 1 sierpnia 2014 r. do 1 lipca 2016 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego kwoty 10.075,85 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Do wezwania powód załączył szczegółowe wyliczenie należności.

Dowód : pismo z dnia 1 lipca 2016 r. wraz z załącznikiem (k. 14-15), książka nadawcza (k. 16), wydruk śledzenia przesyłki (k. 17-18).

Pismem z dnia 13 października 2016 r., doręczonym pozwanemu w dniu 17 października 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty tytułem odszkodowania za okres od 1 listopada 2013 r. do 10 października 2016 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego kwoty 16.642,76 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Do wezwania powód załączył szczegółowe wyliczenie należności.

Dowód : pismo z dnia 13 października 2016 r. wraz z załącznikiem (k. 19-21), książka nadawcza (k. 22), wydruk śledzenia przesyłki (k. 23-24).

Wnioskiem z dnia 27 października 2016 roku powód wystąpił do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. o zawezwanie Miasta P. do próby ugodowej. Pismem z dnia 27 grudnia 2016 roku pozwany poinformował powoda, że nie widzi podstaw do wypłaty odszkodowania, jednocześnie proponując zawarcie ugody pozasądowej polegającej na złożeniu E. U. oferty najmu lokalu socjalnego w zamian za zrzeczenie się przez powoda roszczenia o odszkodowanie.

Dowód : zawezwanie do próby ugodowej (k. 25-26), pismo z dnia 27 grudnia 2016 r. (k. 30)

W okresie objętym pozwem, czyli od dnia 1 listopada 2013 r. do 10 października 2016 r. E. U. zamieszkiwała w lokalu nr (...) przy ul. (...) w P.. E. U. do dnia zamknięcia rozprawy w dalszym ciągu zajmowała przedmiotowy lokal. E. U. za okres objęty powództwem nie uiszczala na rzecz powoda jakichkolwiek opłat z tytułu zajmowania lokalu numer (...) przy ul. (...) w P.. Wobec lokatorki E. U. z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. toczyły się postępowania sądowe przed Sądem Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P., których przedmiotem było dochodzenie należności z tytułu odszkodowania w związku z zajmowaniem przez nią lokalu bez tytułu prawnego. W sprawie toczącej się pod sygnaturą I Nc 880/15/16/B Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał E. U. zapłatę powodowi kwoty 3.658,72 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Nakaz ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. W sprawie toczącej się pod sygnaturą I Nc 2828/15 Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał E. U. zapłatę powodowi kwoty 2.216,45 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Nakaz ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. W oparciu o wymienione tytuły wykonawcze Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Złotowie B. W. prowadził postępowania egzekucyjne pod sygn. KM 1952/15 oraz KM 171/16, które zostały umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Oświadczeniem z dnia 18 września 2015 roku E. U. uznała roszczenia powoda do kwoty 2.216,45 zł. E. U. zaczęła uiszczać bieżące odszkodowanie z tytułu zajmowania lokalu bez tytułu prawnego w 2017 roku, kiedy to podjęła pracę zarobkową. E. U. nie otrzymuje dodatku mieszkaniowego.

Dowód : nakaz zapłaty z dnia 16 czerwca 2015 r. wraz z klauzulą wykonalności (k. 31-31v), nakaz zapłaty z dnia 5 listopada 2015 r. wraz z klauzulą wykonalności (k. 33-33v), postanowienie z dnia 28 grudnia 2016 r. KM 1952/15 (k. 32), postanowienie z dnia 16 grudnia 2016 r. KM 171/16 (k. 34), dokumenty znajdujące się w aktach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Złotowie B. W. KM 1952/15 oraz KM 171/16, oświadczenie z dnia 18 września 2015 r. (k. 35), zeznania świadka E. U. (k. 182-183), zeznania świadka Z. P. (k. 182), zeznania świadka P. Ł. (k. 102-104)

W przypadku wyprowadzenia się E. U. z lokalu numer (...) przy ul. (...) w P., powód miałby zamiar wynajęcia przedmiotowego lokalu na wolnym rynku. Gdyby lokatorka opuściła mieszkanie, powód podjąłby się wyremontowania lokalu. Pozostałe lokale znajdujące się w kamienicy przy ul. (...) w P. są przeznaczone na wynajem.

Dowód : zeznania świadka Z. P. (k. 182), zeznania świadka P. Ł. (k. 102-104), zeznania powoda (k. 104-105)

Czynsz jaki powód mógłby uzyskać z tytułu najmu ww. lokalu na wolnym rynku wynosiłby:

- za listopad 2013 – 293,28 zł,
- za grudzień 2013 – 293,28 zł,
- za okres od stycznia do lipca 2014 – 2.257,85 zł (czynsz miesięczny 322,55 zł),
- za sierpień 2014 – 244,58 zł,
- za okres od września 2014 do lipca 2016 r. – 9.689,97 zł (czyli za 23 miesiące, czynsz miesięczny 421,30 zł),
- za okres od sierpnia do października 2016 r. – 1.273,08 zł (czyli za 3 miesiące, czynsz miesięczny 424,36zł)

Dowód : okoliczności częściowo przyznane przez pozwanego, opinia biegłego sądowego w dziedzinie gospodarki mieszkaniowej i nieruchomości (k. 116-149)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zaferowany przez strony materiał dowodowy, a mianowicie zeznania świadków, przesłuchanie powoda, dokumenty urzędowe i prywatne, a nadto opinię biegłego. Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, których treść ani autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana. Za przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych, przypisując im znaczenie jakie wynika z art. 245 k.p.c. Na wiarę zasługiwały również

dokumenty zgromadzone a aktach komorniczych, które potwierdzały okoliczność, iż za sporny okres nie udało się wyegzekwować od lokatorki E. U. żadnych kwot tytułem należności za lokal.

Fakty dotyczące zajmowania lokalu przez E. U., nieuiszczania przez nią z tego tytułu żadnych opłat, jak również to, że gdyby lokatorka opuściła lokal, powód miałby zamiar wynajęcia go na wolnym rynku, Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: E. U., P. Ł. i Z. P., a nadto przesłuchanie osoby uprawnionej do reprezentacji powoda.

Świadkowie Z. P. i P. Ł. zeznawali spójnie i rzeczowo; potwierdzili fakt zajmowania przedmiotowego lokalu w okresie objętym pozwem przez osobę uprawnioną do lokalu socjalnego. Wskazali że w spornym okresie nie uiszczała ona na rzecz powoda żadnych należności z tytułu korzystania z przedmiotowego lokalu. Ich zeznania wskazywały też, że pozwany nie zaoferował lokatorce lokalu socjalnego. Zeznania świadka E. U. Sąd również uznał za wiarygodne. Świadek potwierdziła, że w spornym okresie nie uiszczała na rzecz powoda żadnych należności z tytułu korzystania z przedmiotowego lokalu.

Zeznania wymienionych świadków były ze sobą spójne i nie budziły wątpliwości Sadu w zakresie wiarygodności. Zeznania te Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były one rzeczowe, a nadto znajdowały potwierdzenie w zeznaniach powoda.

Sąd nie miał również żadnych zastrzeżeń co do wartości dowodowej zeznań członka zarządu powoda – A. Ł., które były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym zebranych materiale dowodowym. Zeznania te były przydatne dla ustalenia, że była lokatorka nie uiszczała opłat za zajmowanie lokalu oraz że powód miał zamiar wynajęcia lokalu na wolnym rynku w przypadku opróżnienia go przez lokatorkę.

Wysokość stawki czynszu, jaką powód mógłby uzyskać na wolnym rynku, gdyby wynajął lokal nr (...) przy ul. (...) w P., Sąd ustalił częściowo w oparciu zgodne oświadczenia stron (w części fakt ten został przyznany przez pozwanego, a częściowo w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu gospodarki mieszkaniowej i nieruchomości. Opinia biegłego sądowego E. B. okazała się w pełni przydatna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Należy podkreślić, iż opinia przygotowana na potrzeby niniejszego postępowania przez biegłego jest wyczerpująca, odpowiada tezie dowodowej zawartej w postanowieniu, jest szczegółowa i precyzyjna oraz odzwierciedla aktualny poziom wiedzy. Zdaniem Sądu, przedmiotowa opinia nie zawiera również wad merytorycznych. Co istotne, omawiana opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Częściowo ustalenia te zostały poczynione bez dowodu w oparciu o art. 229 k.p.c., zgodnie z którym nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a taka sytuacja zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Biorąc pod uwagę zarzuty pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, to nie budzi wątpliwości, że to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje i to w danej wysokości, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny podniesionego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny. W ocenie Sądu zaoferowany przez powoda materiał dowodowy

jest wystarczający do wykazania, iż powodowi przysługuje względem pozwanego roszczenie o zapłatę z tytułu odszkodowania za niedostarczenie osobie eksmitowanej lokalu socjalnego. Przede wszystkim powód wykazał, że jest i w okresie objętym żądaniem pozwu był właścicielem spornego lokalu mieszkalnego. Okoliczność ta wynika z przedłożonych dokumentów w postaci kserokopii odpisu księgi wieczystej. J. S., który występował jako powód w procesie eksmisyjnym pełnił funkcję zarządcy nieruchomości przy ul. (...) w P., co w żaden sposób nie zmienia faktu, że to powodowi jako właścicielowi lokalu przysługuje roszczenie w stosunku do pozwanej gminy.

Przechodząc do merytorycznej analizy wniesionego powództwa, wskazać należy, że roszczenie powoda znajdowało uzasadnienie w treści art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1234 t.j. dalej: ustawa o ochronie praw lokatorów) w związku z art. 417 k.c.

W myśl art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Zgodnie natomiast z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłankami odpowiedzialności za szkody wyrządzone wykonywaniem władzy publicznej są: niezgodne z prawem działanie (zaniechanie) przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tak określoną przyczyną sprawczą, a szkodą.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 18 lutego 2004r., sygn. akt V CK 253/03, w którym stwierdził, iż odpowiedzialność odszkodowawcza gminy nie jest uzależniona od wykazania winy i uznał za podstawę roszczenia odszkodowawczego sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku sądowego.

Także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 maja 2006 r. w sprawie SK 51/2005 (OTK ZU 2006/5A poz. 58) stwierdził, że nie powinno budzić wątpliwości, że niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego w sytuacji, w której uprawnienie takie zostało przyznane danej osobie wyrokiem sądu nakazującym opróżnienie dotychczas zajmowanego lokalu, należy uznać za „działanie” wypełniające znamiona hipotezy art. 77 ust. 1 Konstytucji. Teza powyższa znajduje oparcie w przepisach art. 75 Konstytucji oraz art. 4 i art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy o ochronie praw lokatorów. (konkretyzowanym każdorazowo w prawomocnym wyroku sądu nakazującym opróżnienie lokalu), a także przyjmowanym w doktrynie i orzecznictwie sposobie rozumienia znamienia bezprawności.

W sprawach dotyczących odpowiedzialności za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej zastosowanie znajduje również ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu oraz koncepcja związku przyczynowego ujęte w art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono. Naprawienie szkody obejmuje tym samym straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć (lucrum cessans), gdyby szkody mu nie wyrządzono. Ustalenie kosztów w postaci utraconych korzyści jest wprawdzie hipotetyczne, jednak szkoda taka musi być wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała przyjęcie w świetle zasad doświadczenia życiowego, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła.

Dla dochodzenia odszkodowania od jednostki samorządu terytorialnego koniecznym jest zatem wykazanie bezprawności działania lub zaniechania gminy, poniesienia szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem gminy a poniesioną szkodą. Tym samym w świetle powyższych rozważań

nie można mieć wątpliwości, iż przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej Gminy jest po pierwsze stwierdzenie niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości, że spełniona została opisana przesłanka odpowiedzialności pozwanego wobec powoda tj. niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.o.p.l. w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży przy tym na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. W niniejszej sprawie niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej polegało na niedostarczeniu wbrew obowiązkowi lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego. Obowiązek pozwanego, o jakim mowa w przywołanym przepisie ustawy został stwierdzony prawomocnym wyrokiem eksmisyjnym Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt I C 1525/10 z powództwa J. S. przeciwko E. U.. W wyroku tym Sąd Rejonowy w Poznaniu, nakazał pozwanej, aby opróżniła, opuściła i wydała powodowi lokal mieszkalny nr (...) położony w P. przy ul. (...), przyznał pozwanej prawo do lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonanie wyroku do czasu złożenia im przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pozwany w okresie objętym żądaniem (a także do chwili zamknięcia rozprawy) nie zaoferował zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego osobie wskazanej w wyroku eksmisyjnym. Nie dostarczając eksmitowanej lokatorce lokalu socjalnego pozwany uchybił spoczywającemu na nim z mocy ustawy obowiązkowi. Tym samym, niewykonanie tego wyroku przez pozwanego, w zakresie, w jakim nakładał on na pozwanego dostarczenie eksmitowanej osobie wspomnianego lokalu, wypełnienia znamiona zachowania bezprawnego. E. U. jednocześnie nie wpłacała na rzecz powoda żadnego odszkodowania z tytułu korzystania z lokalu. Okoliczność ta wynikała z zeznań świadków E. U., Z. P. i P. Ł. czy też samego członka zarządu powoda, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Po drugie, dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej gminy konieczne jest także wykazanie szkody. Szkodą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. W sprawie niniejszej spełniona została również druga przesłanka odpowiedzialności pozwanego tj. poniesienie szkody przez powoda. Nie ulega wątpliwości, że szkoda, której naprawienia w niniejszej sprawie domagał się powód związana była przede wszystkim z niemożnością swobodnego dysponowania przedmiotowym lokalem mieszkalnym. W niniejszej sprawie powód wykazał, że osoba objęta wyrokiem eksmisyjnym zajmowała i korzystała w okresie objętym pozwem tj. od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 10 października 2016 roku z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. przy ul. (...). Poza tym osoba ta korzystając z tego lokalu nie uiściła żadnej należności na rzecz powoda za zajmowanie mieszkania w spornym okresie, co wynikało z zeznań ww. świadków. Powyższe potwierdzały również akta postępowań egzekucyjnych, jakie toczyły się w stosunku do osoby eksmitowanej, tj. E. U., w ramach których Komornikowi Sądowemu nie udało się wyegzekwować od dłużniczki żadnej kwoty tytułem należności powodowej spółki z uwagi na bezskuteczność toczących się egzekucji.

Wobec powyższego należało ustalić w czym wyrażała się szkoda doznana przez powoda i w jakim zakresie pozostawała ona w związku przyczynowym z zaniechaniem pozwanego w dostarczeniu osobom uprawnionym do lokalu socjalnego.

Właściciel lokalu objętego eksmisją, jeżeli gmina wbrew obowiązkowi nie dostarcza uprawnionemu lokalu socjalnego ponosi szkodę, którą należy kwalifikować jako uszczerbek polegający na różnicy pomiędzy majątkiem, jaki miałby poszkodowany właściciel gdyby dysponował lokalem swobodnie a majątkiem jaki ma, nie mogąc lokalem tym swobodnie dysponować, z powodu niemożności wykonania eksmisji na skutek niedostarczenia lokalu socjalnego. Szkoda jak wynika z art. 361 § 2 k.c. może polegać nie tylko na stratach, ale również na utraceniu korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady zatem szkoda właściciela lokalu, który to lokal zajmowany jest przez byłego najemcę, objętego wyrokiem eksmisyjnym mającego uprawnienie do lokalu socjalnego, któremu gmina nie zaoferowała lokalu socjalnego może wynikać z niemożności wynajmowania tego lokalu na wolnym rynku i utracie czynszu najmu. Powód powinien jednak wykazać, że taką szkodę poniósł. Szkoda w postaci utraconych korzyści ma charakter hipotetyczny. Uwzględnieniu mogą podlegać tylko takie następstwa w majątku poszkodowanego, które oceniając rzecz rozsądnie według doświadczenia życiowego, w okolicznościach danej sprawy dawałoby się przewidzieć, że wzbogaciłyby majątek poszkodowanego. W przypadku dochodzenia

naprawienia szkody w postaci utraconych korzyści musi być ona przez żądającego odszkodowanie wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie w świetle doświadczenia życiowego można przyjąć, że utrata korzyści rzeczywiście miała miejsce.

Powód okoliczność tę wykazał tj. udowodnił, że gdyby lokal nie był zajmowany przez lokatorkę E. U., zostałby on wynajęty na wolnym rynku. Lokal, którego dotyczył wyrok eksmisyjny był bowiem przeznaczony na wynajem. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy lokal mógłby zostać wynajęty na wolnym rynku. Ustalenie to jest wysoce prawdopodobne w oparciu o zasady doświadczenia życiowego. Fakt położenia spornego lokalu w centrum dużego miasta, jakim jest P., będącego ponad półmilionową aglomeracją, w którym znajduje się wiele uczelni oraz siedzib dużych przedsiębiorstw, w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego skutkuje uznaniem, że powód bez problemu mógłby wynająć ów lokal i uzyskiwać za jego wynajem czynsz wolnorynkowy. Wskazuje na to duże zapotrzebowanie na kwatery i mieszkania wynajmowane nie tylko przez kilkadziesiąt tysięcy studentów, ale także przez pozostałe osoby pracujące w P. lub po prostu zaspokajające swoje potrzeby mieszkaniowe przez najem. Z uwagi na powyższe, także i sporny lokal w sytuacji jego opróżnienia z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością zostałyby przez powoda wynajęty.

Nie budzi przy tym wątpliwości istnienie w takiej sytuacji związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym zaniechaniem gminy a szkodą właściciela lokalu. Jego istnienie rozpatruje się z punktu widzenia określonych okoliczności faktycznych sprawy. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy pomiędzy określonymi elementami sytuacji faktycznej w ogóle zachodzi jakakolwiek obiektywna zależność, a zatem, czy badany skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako przyczynę. Konieczność badania „normalności” związku przyczynowego, a więc przesłanki odpowiedzialności z art. 361 § 1 k.c. występuje bowiem tylko wówczas, gdy między badanymi zjawiskami w ogóle istnieje obiektywny związek przyczynowy. W przedmiotowej sprawie brak możliwości wynajęcia przez powoda lokalu mieszkalnego, czyli tzw. skutek, wynika z niedostarczenia przez pozwanego lokalu socjalnego osobie uprawnionej, gdyż osoba ta, pomimo wyroku eksmisyjnego, ma prawo zajmować sporny lokal do czasu zapewnienia im przez gminę lokalu socjalnego. Bezspornym jest, iż pozwana takiego lokalu nie udostępniła, co jest tzw. przyczyną, o której mowa wyżej.

Na gruncie art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, według którego osoby uprawnione do lokalu socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, należy przyjąć, iż po pierwsze, odpowiedzialność gminy za szkodę wynikłą z zajmowanego lokalu bez tytułu prawnego przez osobę uprawnioną z mocy wyroku do lokalu socjalnego oraz tej osoby jest odpowiedzialnością in solidum (uchwała z dnia 7 grudnia 2007 r. III CZP 121/2007 OSNC 2008/12 poz. 137) i po drugie, że odpowiedzialność odszkodowawcza gminy wobec właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego nie jest odpowiedzialnością subsydiarną w stosunku do obowiązku tej osoby wynikającego z art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (wyrok z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 31/2008 OSNC 2009/A poz. 16).

Reasumując, na gruncie art. 18 ust. 3 i 5 ustawy o ochronie praw lokatorów nie budzi wątpliwości przekonanie, iż pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez gminę wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej, strata właściciela lokalu mieszkalnego spowodowana nieuiszczeniem przez byłego lokatora opłat za używanie zajmowanego lokalu i że za tę postać szkody gmina ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 417 § 1 k.c. (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 stycznia 2010 r. II CSK 323/2009).

Oczywistym w przedmiotowej sprawie jest, że właściciel lokalu z uwagi na zajmowanie przez osobę uprawnioną do lokalu socjalnego lokalu, którego dotyczy eksmisja, nie mógł tego lokalu wynająć i uzyskać z tego tytułu dochodu. W opisanym wyżej rozumieniu normalnym następstwem zaniechania gminy polegającego na niedostarczeniu lokalu socjalnego jest powstanie szkody po stronie właściciela, która to szkoda wyraża się niemożnością swobodnego dysponowania lokalem i wynajęcia go na wolnym rynku. Niewątpliwie zatem szkoda, której doznał powód pozostająca

w związku przyczynowym z zaniechaniem pozwanego, wyrażała się w wysokości czynszu wolnorynkowego, jaki powód mógłby uzyskać wynajmując lokal na wolnym rynku.

W ocenie Sądu na gruncie niniejszego stanu faktycznego wystąpiły wszystkie wskazane powyżej przesłanki pozwalające na przypisanie Gminie M. P. odpowiedzialności za niedostarczenie osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego, lokalu socjalnego. Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że bezprawne zaniechanie pozwanego polegające na niedostarczeniu E. U. lokalu socjalnego całkowicie uniemożliwiało wynajęcie przez powoda lokalu będącego jego własnością i w konsekwencji uzyskanie korzyści w postaci wolnorynkowego czynszu. Tym samym zaniechanie Miasta P. pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z utraceniem przez powoda zysku w postaci czynszu najmu.

Po przesądzeniu odpowiedzialności pozwanej za niedostarczenie lokalu socjalnego, rozważeniu podlega kwestia wysokości szkody poniesionej przez powoda. W tym miejscu wskazać należy, iż art. 18 ust. 2 u.o.p.l. wyraża zasadę, zgodnie z którą miarodajna jest wysokość czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu.

W przedmiotowej sprawie pozwany przyznał okoliczność w postaci wysokości stawki czynszu najmu, jaką powód mógłby uzyskać, gdyby wynajął lokal na wolnym rynku, jedynie za część spornego okresu. Wobec powyższego przy ustalaniu wysokości odszkodowania, Sąd oparł się jedynie częściowo na zgodnych oświadczeniach stron co do wysokości tej stawki, a w pozostałym zakresie niezbędne było zasięgnięcie wiadomości specjalnych poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania czynszów i gospodarki mieszkaniowej. Biegła E. B. w sporządzonej przez siebie opinii wskazała, że w okresie od 1 listopada 2013 roku do 10 października 2016 roku powód mógłby na wolnym rynku uzyskać ze spornego lokalu miesięczny czynsz najmu w wysokości 424,36 zł miesięcznie. Mając na uwadze, że żądanie powoda za poszczególne miesiące było niższe aniżeli stawka wyliczona przez biegłego, Sąd przyjął, że czynsz jaki powód mógłby uzyskać z tytułu najmu ww. lokalu na wolnym rynku wynosiłby za listopad 2013 – 293,28 zł, za grudzień 2013 – 293,28 zł, za okres od stycznia do lipca 2014 – 2.257,85 zł (czynsz miesięczny 322,55 zł), za sierpień 2014 – 244,58 zł, za okres od września 2014 do lipca 2016 r. – 9.689,97 zł (czyli za 23 miesiące, czynsz miesięczny 421,30 zł), za okres od sierpnia do października 2016 r. – 1.273,08 zł (czyli za 3 miesiące, czynsz miesięczny 424,36zł).

Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda jest uzasadnione co do zasady i uznał, iż należy mu się odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego w łącznej wysokości 14.697,08 zł, o czym na mocy art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 417 § 1 k.c. orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku. Na zasądzoną kwotę składają się wyszczególnione w poprzednim akapicie należności za sporny okres, które łącznie dają kwotę 14.052,04 zł oraz skapitalizowane odsetki.

O żądaniu odsetkowym Sąd orzekł mając na uwadze treść art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którego treścią jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W myśl art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty.

Dodatkowo podstawą zasądzenia odsetek był art. 482 § 1 k.c., w myśl którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że sam fakt wydania wyroku eksmisyjnego, w którym orzeczono o uprawnieniu byłego lokatora do otrzymania lokalu socjalnego, nie oznacza, że automatycznie gmina, która jest obowiązana taki lokal dostarczyć, pozostaje w opóźnieniu w zapłacie odszkodowania z tym związanego. Gmina musi zostać każdorazowo wezwana do zapłaty przez właściciela, gdyż mogą wystąpić sytuacje np. dobrowolnej wyprowadzki byłego lokatora lub uiszczenia przez niego odszkodowania, która to sytuacja zwalniałaby gminę z

dalszej odpowiedzialności. Trudno więc uznać, aby gmina zawsze obowiązana była uiszczać odszkodowanie na rzecz właściciela bez uprzedniego wezwania do zapłaty za konkretny okres.

Wskazać należy, że obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego ma charakter publicznoprawny. Przesłanka bezprawności działania gminy jest związana z wiedzą gminy o wyniku procesu, w którym zapadł wyrok eksmisyjny stwierdzający istnienie uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Bezprawność polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku ustawowego, stwierdzonego wyrokiem, może być przypisana gminie jedynie pod warunkiem ustalenia, że gmina o takim obowiązku wiedziała. Ustalenie daty, w której gmina dowiedziała się o treści prawomocnego wyroku eksmisyjnego nie jest wystarczające do przyjęcia, że niezłożenie w tej dacie oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego jest działaniem bezprawnym. Ocena, czy miało miejsce bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku przez gminę, powinna obejmować także rozważenie indywidualnie w każdej sprawie możliwości podjęcia wymaganych czynności już z chwilą uzyskania informacji o treści wyroku (wyr. SN z 13.5.2015 r., V CA 2/15, L.).

W związku z powyższym nie było również zasadne domaganie się przez powoda odsetek od dnia wcześniejszego aniżeli wezwanie pozwanego do zapłaty za poszczególne okresy. Wskazać należy, że sam fakt zawarcia ugody sądowej w grudniu 2011 roku w sprawie obejmującej roszczenia z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego i to dochodzone przez byłego zarządcę nieruchomości, której właścicielem jest powód, nie było wystarczające dla wykazania, że za późniejsze okresy pozwana gmina również pozostawała w zwłoce. W ocenie Sądu dopiero od dnia wezwania pozwanego do zapłaty za kolejne okresy, można mówić o obowiązku odszkodowawczym względem właściciela. Wobec powyższego należało zweryfikować i obniżyć kwoty wskazane w pozwie jako należności tytułem skapitalizowanych odsetek.

Pismem z dnia 11 grudnia 2015 r., doręczonym pozwanemu w dniu 15 grudnia 2015 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 11.047,95 zł tytułem odszkodowania za okres od 1 września 2013 r. do 1 grudnia 2015 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego E. U. jako osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Za wskazany okres odsetki mogły więc zostać zasądzone od dnia 23 grudnia 2015 r. (tj. po upływie wskazanego pozwanemu 7-dniowego okresu). Po przeliczeniu stawki odsetek ustawowych za opóźnienie od wyszczególnionych poniżej kwot, odsetki skapitalizowane na dzień 10 października 2016 r. wynosiły:

- od kwoty 293,28 zł skapitalizowane odsetki – 16,62 zł,
- od kwoty 293,28 zł skapitalizowane odsetki – 16,62 zł,
- od kwoty 2.257,85 zł skapitalizowane odsetki – 127,92 zł,
- od kwoty 374,38 zł skapitalizowane odsetki – 15,55 zł,
- od kwoty 6.319,35 zł skapitalizowane odsetki – 358,04 zł.

Pismem z dnia 1 lipca 2016 r., doręczonym pozwanemu w dniu 5 lipca 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.075,85 zł tytułem odszkodowania za okres od 1 sierpnia 2014 r. do 1 lipca 2016 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego E. U. jako osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie to było zatem pierwszym wezwaniem do zapłaty za okres od 2 grudnia 2015 r. do 1 lipca 2016 r. Odsetki mogły więc zostać zasądzone od dnia 13 lipca 2016 r. (tj. po upływie wskazanego pozwanemu 7-dniowego okresu). Po przeliczeniu stawki odsetek ustawowych za opóźnienie od wyszczególnionych poniżej kwot, odsetki skapitalizowane na dzień 10 października 2016 r. wynosiły:

- od kwoty 3.370,32 zł (kwota za okres od grudnia 2015 r. do 1 lipca 2016 r. – tj. pomniejszona o kwotę wskazaną w wezwaniu do zapłaty z dnia 11 grudnia 2015 r.) – skapitalizowane odsetki – 110,29 zł.

Pismem z dnia 13 października 2016 r., doręczonym pozwanemu w dniu 17 października 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 16.642,76 zł tytułem odszkodowania za okres od 1 listopada 2013 r. do 10 października 2016 r., za niedostarczenie lokalu socjalnego E. U. jako osobie uprawnionej na podstawie wyroku eksmisyjnego w

terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie to było zatem pierwszym wezwaniem do zapłaty za okres od 2 lipca 2016 r. do 10 października 2016 r. Odsetki mogły więc zostać zasądzone za wymieniony okres od dnia 25 października 2016 r. (tj. po upływie wskazanego pozwanemu 7-dniowego okresu).

Łącznie kwota skapitalizowanych odsetek wynosiła 645,04 zł.

Wymienionych wyżej kwot domagał się następnie powód w pozwie złożonym w sprawie. Istniały więc podstawy do zasądzenia od odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od następujących kwot i dat:

- a) od kwoty 12.778,96 zł (obejmującej odszkodowanie) od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
 - b) od kwoty 1.273,08 zł (obejmującej odszkodowanie) od dnia 25.10.2016 r. do dnia zapłaty,
 - c) od kwoty 645,05 zł (obejmującej skapitalizowane odsetki) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- o czym orzeczono w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pozostałej części, przewyższającej łączną kwotę odszkodowania oraz część skapitalizowanych powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2. wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz łącznie kwoty 16.642,76 zł. Powództwo uwzględnione zostało co do kwoty 14.697,08 zł, a zatem powód wygrał sprawę w 88%. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie 5.250,00 zł (833 zł tytułem stosunkowej opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 800 zł tytułem zaliczki na biegłego). Koszty procesu poniesione przez pozwaną to 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Ponieważ pozwany przegrał sprawę w 88% natomiast powód przegrał sprawę w 12%, strony powinny ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim każda z nich przegrała sprawę, a więc pozwany – 7.788,00 zł ($8.850,00 \text{ zł} \times 88\%$), powód – 1.062,00 zł ($8.850,00 \text{ zł} \times 12\%$). Porównując koszty faktycznie poniesione przez strony z kosztami, które powinny ponieść stosownie do stopnia, w jakim przegrały sprawę, stwierdzić należy, że powód faktycznie poniósł koszty w kwocie 5.250,00 zł, a powinien je ponieść w kwocie 1.062,00 zł. Różnicę wynikającą z tego porównania należy zasądzić na rzecz strony, której koszty faktycznie poniesione są wyższe od kosztów, którymi powinna być obciążona, czyli powodowi. Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 4.188,00 zł ($5.250,00 \text{ zł} - 1.062,00 \text{ zł}$). Po kompensacji należało zatem w punkcie 3. sentencji wyroku zasądzić na rzecz powoda różnicę tj. kwotę 4.188,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Odrębnie Sąd rozliczył koszty sądowe obejmujące kwotę wynagrodzenia biegłego sądowego w zakresie, w jakim wynagrodzenie to przekraczało kwotę zaliczki uiszczonej przez powoda. Kosztów tych bowiem żadna ze stron nie uiściła, a tymczasowo poniósł je Skarb Państwa. Podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie były przepisy art. 108 k.p.c. i art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398). Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. o kosztach rozstrzyga się w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Stosownie natomiast do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Art. 113 ust. 2 pkt 1 tej ustawy wskazuje, że koszty, które nie obciążają przeciwnika ponosi strona (nakazuje się je ściągnąć z zasądzanego na jej rzecz roszczenia).

Żądanie powódki zostało uwzględnione w 88%, dlatego też strony w takich samych proporcjach, w jakich obciążone zostały kosztami procesu, powinny również ponieść koszty sądowe pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa (por. art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. w związku z art. 113 ust. 1 i 2 u.k.s.c.). To oznacza, że powód powinien ponieść 105,17 zł, a pozwany 771,26 zł. Wobec powyższego w pkt. 4. i 5. Sentencji Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu

Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. kwotę 771,26 zł od pozwanego Miasta P. oraz kwotę 105,17 zł od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Asesor sądowy Paulina Matysiak